

ASPIRIT ANIMALS™

Shannon Hale

Ijskoud verraad

Vertaald door Maria Postema



LEOPOLD / AMSTERDAM



Gerathon

Gerathon bewoog. Haar zwarte schubben, zo dik als plaatstaal, tikten tegen het zandsteen. Haar bek was open en ze proefde de lucht. Haar staart zwiepte speels heen en weer.

Leven! Ze genoot van het leven, met haar lijf dat over de grond gleeed en de grond die onder haar door schoof. Het leven is een hartslag, een siddering, een trilling, een inademing. Het leven is beweging. Ze wiebelde met haar tong en proefde een mens in de wind. Nog meer leven! Ze had op dit moment geen honger. Grote groepen dieren renden, denderden en draafden achter haar aan; ze beefden van angst maar konden zich niet van haar afkeren. Als ze zin had in iets lekkers, stak ze gewoon haar lange nek uit en griste ze een kangoeroe of een wilde hond uit de kudde. Sinds haar ontsnapping had ze geen honger meer gehad. Maar tegelijkertijd verlangde ze er voortdurend naar om kloppende dingen te grijpen en fijn te knijpen.

Ze ging op de mensengeur af en kronkelde dartel met haar lijf. Natuurlijk kon ze vrijwel geruisloos bewegen, maar dat was niet nodig. Niemand was een tweeduizend kilo zware cobra te snel af.

Deze prooi probeerde het wel – het was een jonge man die met grote, angstige ogen in zijn jeugdige gezicht naar haar omkeek. Ze siste, een soort vrolijk gegiechel, en de kracht van haar spieren gonsde door haar lange, sterke lijf. Ze zette haar elegante halsschild uit, richtte zich op en viel aan.

Leven! Dit leven tussen haar kaken spartelde en schopte; zijn hartslag roffelde tegen haar tong. Hij gilde het uit toen haar tan-

den in zijn rug drongen en haar dikke, zwarte gif zijn lichaam in sijnpelde. Zijn hart pompte het gif keurig samen met zijn eigen bloed door zijn lijf. Hij lag nog een tijdje te stuiptrekken en werd toen slap. Maar zijn hart klopte nog, traag en heerlijk, toen ze hem in één keer doorslikte en haar formidabele spieren hem ten slotte stukje bij beetje door haar zachte roze mond naar de duisternis van haar maag duwden.

Ze rolde zich op in het warme koraalzand om uit te rusten en genoot van het gevoel van die tweede harts slag naast de hare, een ander leven in haar, dat zij langzaam liet sterven.

Tegenwoordig moest ze lachen als ze teruggedacht aan haar eeuwenlange verblijf in die gevangenis van steen en aarde waar ze zierend van woede onder had gelegen, terwijl het gewicht had geprobeerd haar leven te vermorzelen, haar bewegingen te verzwelgen, haar kapot te krijgen. Maar haar nieuwe vrijheid maakte alles nog heerlijker. Ze gloeide door de zon en het eten en voelde zich onbezonnen en een heel klein beetje ondeugend. Ze zat echt helemaal vol, maar haar honger naar leven was alleen maar toegenomen.

Haar gele ogen werden wit toen ze in gedachten rondkeek. Achter haar ogen trilden tientallen witte vlekken, allemaal verschillende mensen die Gerathon kende zoals een herder haar schapen kent.

Gerathon koos er eentje uit die lag te slapen. Ze kroop makkelijker naar binnen bij iemand die niet bij zijn volle bewustzijn was. Dit was een vrouw, een bejaarde in de mensenwereld, heel ver weg in Nilo. De geest van Gerathon stroomde het hoofd van de vrouw binnen zoals zand een pot binnenstroomt. Ze liet de vrouw opstaan, haar hutje uit lopen en om zich heen kijken. De nacht in Nilo was bruin en zwoel en geurde naar jasmijn. Gerathon kon het droge gras onder de blote voeten van de vrouw bijna voelen ritselen. De grond hield de warmte van de zon nog vast.

Door de ogen van de vrouw zag Gerathon een eind verderop een afgrond. Ze liet de vrouw ernaartoe lopen, steeds sneller, en sneller, tot ze rende.

De vrouw kromp in elkaar, alsof ze wakker probeerde te worden. Gerathon siste tevreden. Leven is beweging.

Ze liet de vrouw over de rand lopen en viel met haar mee naar beneden. Net voordat ze de bodem van de kloof raakte verliet ze de geest van de vrouw.

Misschien was het zonde, als je bedacht welke toekomstplannen Gerathon nog had. Maar ze moest toch eerst alle talismans nog bij elkaar zien te krijgen, en in de tussentijd mocht een Koningsdier best een beetje spelen.

Ze likte aan de wind. Haar geschubde bek krulde altijd in een glimlach.



Diefstal

De wind kwam uit het zuiden en duwde tegen Meilins rug, dreef haar voort. Niet dat ze voortgedreven hoefde te worden. De laatste tijd leek er een brand te woeden in haar binnenste, laaiende vlammen die haar opjoegen. De anderen klaagden soms over de lange reis en het moordende tempo waarin ze eerst door Zhong en nu door Noord-Eura trokken, maar voor Meilin kon het niet snel genoeg gaan.

Het zonlicht weerkaatste fel in de rivier langs de weg en Meilin kneep haar ogen dicht. Zoals altijd lagen achter haar oogleden dezelfde beelden te wachten:

De enorme krokodil, zijn kaken opengesperd, zijn ogen git-zwart.

Haar vader, roerloos. Dood.

Meilin deed snel haar ogen weer open en spoorde haar paard aan met haar hakken.

De wind draaide. Er waaide een noordwestelijke bries in haar gezicht. Ze wreef over het kippenvel op haar armen.

‘Het gaat nog veel kouder worden,’ zei Rollan, die op zijn paard naast haar kwam draven. ‘Akelig koud. Gevoelloze-neusen-bevroren-tenen-koud.’

‘Ja,’ zei ze.

‘Ik heb ooit gezien hoe een sukkelig straatjoch hartje winter een rijke jongen uitdaagde om aan een ijzeren lantaarnpaal te likken. Die jongen kreeg z’n tong niet meer los, want die was vastgevroren, en ondertussen jatte de straatjongen zijn jas en zijn schoenen.’

‘Je meent ’t,’ zei Meilin.

‘En of ik het meen, pandameisje van me!’

‘En weet je zeker dat de naam van die straatjongen niet begon met een R en eindigde op een N?’

‘Heel zeker! Ík ben nooit een sukkel geweest. En ik vertel dit verhaal alleen om je te waarschuwen, omdat jij nu eenmaal de onhandige neiging hebt om aan lantaarnpalen te likken.’

Meilin moest bijna glimlachen. Sinds het gevecht bij de tempel van Dinesh zocht Rollan haar vaak op om allerlei maffe verhalen te vertellen. Waarschijnlijk probeerde hij haar op te beuren. Hun zoektocht naar de talisman van de Koningsolifant was de zwaarste tot nu toe geweest. Meilin was in haar eentje op pad gegaan en had haar vader uiteindelijk gevonden in het Grote Bamboedoolhof van Zhong, waar hij een leger opstandelingen leidde. Maar vlak na hun hereniging was hij gestorven – hij was voor haar ogen vermoord. Eerst had Meilin zich heel... stil gevoeld. Verdoofd. Het was een afschuwelijke leegte, alsof ze niets meer in zich had. Maar toen begon er langzaam iets te gloeien. Er brandde een vuur in haar, dat haar eraan herinnerde dat de Verslinder nog ergens vrij rondliep en mensen afslachtte. Meilin weigerde dat vuur te laten doven door medelijden of flauwe grappen. Ze liet haar paard nog harder lopen.

‘Verderop is een splitsing,’ kondigde Tarik aan. ‘Daar kunnen we overnachten.’

‘Maar het is nog niet donker,’ zei Meilin.

‘De rivier buigt bij de splitsing van ons pad af,’ zei Tarik. ‘De paarden moeten drinken voordat we verder naar het noorden rijden.’

Meilin wilde protesteren, maar Tarik keek haar weer vol begrip en medeleven aan. Jhi wierp haar ook vaak zo’n begripvolle, meelevende blik toe, en daarom hield ze Jhi zo veel mogelijk in rusttoestand. Ze kon er niet meer tegen. De volgende die haar begripvol en meelevend aankeek, kreeg...

‘Meilin?’ vroeg Abeke.

‘Wat moet je?’ snauwde Meilin.

‘O!’ zei Abeke geschrokken. ‘Eh, ik wilde alleen vragen of je misschien wilde helpen met hout sprokkelen voor het kampvuur en...’

‘Ja, ik kom,’ zei Meilin resoluut.

Het vlakke terrein rond de splitsing stroomde vol met reizigers en handelskaravanen die hier hun kamp opsloegen. Ze bevonden zich momenteel op een uitgestrekt grasland in Noord-Eura. Een heel eind van Glengavin en Finn vandaan, helaas, maar de weg was voor de verandering rustig en veilig. Er was zelfs een groep muzikanten: een luitspeler zat te tokkelen en een vrouw met een blauwe sluier zong zacht, alsof ze aan het oefenen waren.

Abeke zei niets terwijl ze op de rivieroever naar drijfhout en afgebroken takken zochten. Mooi zo. In stilte kon Meilin zich volledig concentreren op het vuur in haar binnenste. Ze was helemaal op de Verslinder gericht, alsof zij een pijlpunt was en hij de schietschijf.

Met armen vol hout liepen ze terug naar de plek waar Tarik, Rollan en Conor de paarden afzadelden. Het meisje dat stenen in een kring legde voor het vuur was de roodharige Maja, een Euraanse Groenmantel die door Tarik was meegevraagd op hun tocht naar het noorden. Ze was een paar jaar ouder dan Meilin, maar door haar bleke gezichtje onder haar dikke bos rode krullen zag ze er jong uit.

Maja schoof de mouw van haar paarse trui omhoog en op haar onderarm kwam een tatoeage van een kleine salamander tevoorschijn. Haar vuursalamander kwam met een lichtflits uit zijn rusttoestand en rende over haar arm naar haar schouder. De zwarte salamander had felgele vlekken op zijn lijf en was zo klein dat hij zich in haar handpalm kon opkrullen. Meilin glimlachte treurig naar Maja, want haar totemdier was vast en ze-

ker een teleurstelling geweest, net zoals Meilins panda een teleurstelling was geweest. Aan een salamander had je natuurlijk niets in een gevecht.

Meilin en Abeke gooiden hun hout neer en Abeke legde een paar takken in de kring van stenen. Meilin stond op het punt om haar te verbeteren: om een vuurtje te kunnen stoken moesten ze eerst kleinere takjes neerleggen, en daarna pas...

Maja stak haar hand op en er verscheen een vuurbol boven haar handpalm. Ze blies ertegen en het vuur schoot het hout in. Alle takken vatten meteen vlam.

‘O!’ zei Meilin.

‘Had je dat Maja nog nooit zien doen?’ vroeg Conor.

Meilin schudde haar hoofd.

‘Ik vrees dat ik verder niet zo goed kan vechten,’ zei Maja met een brede lach. ‘Ik kan alleen dit ene trucje, meer heb je niet aan mij.’

‘Dat ene trucje is voor ons misschien wel van levensbelang in het ijskoude noorden,’ zei Tarik.

De gesluierde zangeres liep voorbij; ze was met haar luitspelende partner op weg naar de rivier. ‘Gaan jullie naar het noorden?’ vroeg ze. ‘Waarom? Nog verder noordwaarts is het alleen maar koud, kouder en dan koudst.’

‘En er zijn walrussen,’ zei Rollan. ‘Ik wil per se een walrus zien. Als ze echt bestaan.’

‘Rollan, ik heb ze met eigen ogen gezien,’ zei Tarik. ‘Dat heb ik toch al gezegd?’

‘Olifanten met vinnen en zonder poten?’ vroeg Rollan. ‘Eerst zien, dan geloven.’

‘We zijn op weg naar Samis,’ vertelde Abeke aan de muzikanten. ‘Zijn jullie daar weleens geweest?’

‘O, Samis, dat is waar ook,’ zei de luitspeler. ‘Ik was bijna vergeten dat er nog een stad tussen hier en Arctica ligt. Niemand neemt ooit de moeite naar Samis te gaan.’

‘We hebben het jaren geleden weleens geprobeerd, hè schat?’ vroeg de gesluierde vrouw. Ze hield de hand van haar vriend vast en draaide een rondje om hem heen. ‘We waren al door handelaren gewaarschuwd dat Samis geen bezoekers toelaat. Maar wij dachten: die kunnen wel een verzetje gebruiken. Dus wij op weg...’

‘En, wat denk je?’ vroeg de luitspeler. ‘Weggestuurd bij de poort.’ Hij sloeg een akkoord aan op zijn luit, alsof hij het einde van een liedje wilde aangeven.

Het stel danste weg.

‘Geen handelaren?’ vroeg Abeke. Uraza lag languit naast haar en Abeke streelde de luipaard bedachtzaam. Het dier spinde zo hard dat ze het in haar hele lijf kon voelen. ‘In mijn dorp zouden we zonder handelaren geen ijzeren spullen hebben – geen potten en pannen, geen schoppen en ga zo maar door. Misschien kunnen we hier een paar ijzeren spullen kopen om aan de inwoners van Samis te geven en bij hen in de gunst te komen.’

Tarik knikte. ‘Heel goed idee.’

Hij haalde een paar munten uit zijn buidel en gaf die aan Abeke. Ze ging op pad om de geschenken te kopen en Uraza stapte achter haar aan.

Een paar minuten later hoorde Meilin boze kreten aan de andere kant van het kamp. Ze stond op en stak haar arm uit om Jhi te roepen, maar hield zich toen toch in.

‘Zijn Abeke en Uraza daar nog?’ vroeg Meilin.

‘Blijf hier,’ zei Tarik en hij rende op het tumult af.

Maar Meilin voelde de vlammen in haar binnenste oplaaien en ze kon niet zomaar blijven staan. Ze holde achter Tarik aan, met Rollan op haar hielen. Conor en Maja bleven achter om het vuur brandende te houden en op hun spullen te passen.

Midden in het kamp rolden twee mannen over de grond. Ze stompten elkaar en trokken aan elkaars haar. Het totemdier van Tarik, Lumeo de otter, zat op zijn schouder. Tarik kon nu nog

sneller bewegen en dook soepel als een otter in het gevecht om de mannen uit elkaar te halen.

‘Ophouden!’ zei Tarik en het gevloek en getier stierven weg. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Hij heeft me bestolen!’ zei een van de mannen, een stevige kale kerel. Zijn neus bloedde en zijn hemd was gescheurd. ‘Ik ben al jaren aan het sparen, een muntje hier en een muntje daar. Ik had bijna genoeg om naar huis te gaan, om mijn moeder uit die vieze stad te halen en een boerderij op het platteland voor haar te kopen. Ik was er bijna! En nu heeft hij mijn buidel van mijn riem gesneden.’

Hij tilde een flap van zijn hemd op om de twee slierten van het doorgesneden leren koord te laten zien die nog aan zijn riem hingen.

‘Ik zei toch dat ik het niet gedaan heb!’ zei de andere man. ‘Bill, we reizen al jaren samen. Waarom zou ik je nu opeens bestelen?’

‘Dat weet ik ook niet! Maar jij bent de enige die ik erover verteld heb, en als jij die buidel niet hebt, waar is hij dan?’ vroeg Bill. Hij ging op de grond zitten en snikte met zijn handen voor zijn gezicht. ‘Ik heb zo lang gespaard...’

‘Meneer, uw vriend spreekt de waarheid,’ zei Rollan. ‘Hij heeft u niet bestolen.’

Meilin keek even naar Rollan. Essix vloog een eindje verderop rondjes in de lucht. Vroeger werd Rollans intuïtie alleen sterker wanneer hij de vogel aanraakte. Misschien kreeg hij eindelijk een betere band met zijn valk, hoewel Meilin het dier nog steeds niet in rusttoestand had zien gaan.

De man die Bill heette keek op met een wanhopige uitdrukking op zijn vuile gezicht. ‘Wie heeft het dan gedaan?’

Rollan keek zoekend naar de handelaren, muzikanten en reizigers die op het gevecht waren afgekomen. Er viel een nieuwsgierige stilte over de groep.

Rollans blik bleef hangen op een slungelige jongeman met

een smetteloos wit hemd en een sjaaltje, die met zijn rug naar het gevecht een wagenwiel stond te bestuderen. Rollan fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ik zou het eens aan die ijdelruit daar vragen,’ zei Rollan met een knikje naar de man.

Tarik greep de armen van de slungelige man en hield ze achter zijn rug.

‘Wat doe je?’ schreeuwde Ijdelruit.

‘Dat is natuurlijk een schitterend wagenwiel,’ zei Rollan, ‘maar misschien toch niet echt interessant genoeg om je aandacht van een gevecht af te leiden? Tenzij je je best doet om niet op te vallen.’

De man werd gefouilleerd door Meilin en een andere handelaar. Meilin voelde een bobbel in zijn laars en toen ze haar hand in de schacht stak, haalde ze aan een doorgesneden koord een leren buidel vol munten tevoorschijn. Ze gooide de buidel naar Rollan.

De man probeerde zich vloekend los te worstelen. Meilin ging voor hem staan en balde haar handen gretig tot vuisten. Het vuur in haar binnenste laaide weer op en dreigde haar te verteren als ze geen klap zou uitdelen, als ze de Verslinder en al zijn volgelingen niet zou verslaan. Misschien kon ze met deze kruimeldief beginnen. Maar Tarik hield hem stevig vast en Meilin ademde uit, ontspande haar vuisten weer.

Rollan hield de buidel tegen het doorgesneden koord om Bills middel.

‘Past precies, als je het mij vraagt,’ zei Rollan.

Rollan gaf de buidel aan Bill.

‘Dank je wel,’ fluisterde de man, en hij drukte de buidel tegen zijn borst.

‘Bij de laatste kruising is ook iemand bestolen,’ zei een oudere vrouw met wit haar in een staart en stevige rijkleding aan. ‘Dat was jij zeker ook, hè Jarak?’

De man die Jarak heette spartelde in Tariks ijzeren greep.

‘Handelaren hebben een erecode!’ zei de vrouw. ‘En jij hebt je daar niet aan gehouden. Jarak, je wordt uit deze karavaan gezet en mag nooit meer handeldrijven in het noorden.’

Jarak deed zijn mond open om iets te zeggen, maar er kwamen meer dan tien handelaren achter de vrouw staan. Sommigen sloegen hun armen over elkaar, anderen hadden wapens vast. Tarik liet hem los. Jarak vloekte, griste zijn tas van de wagen en rende de donkere nacht in.

Toen Meilin en Rollan terugliepen zagen ze dat Bill en zijn vriend elkaar de hand schudden.

‘Altijd lekker, een beroving en een karavaanopstootje zo voor het eten,’ zei Rollan.

Meilin vertraagde haar pas zodat ze naast hem kon lopen. Ze wilde een bijdehand antwoord geven, iets waar Rollan om zou moeten lachen of waar hij snedig op zou reageren, een gesprek beginnen dat hen uren aan de praat zou houden. Maar in plaats van woorden voelde ze alleen een allesoverheersende, verzen-gende hitte in haar keel die haar heel onrustig maakte. Ze voerde haar tempo weer op en liet Rollan achter terwijl ze naar hun kamp liep.

Een eind verderop zag ze Conor die tegen zijn wolf Briggan aan lag en hem over zijn kop aaide. Maja lag op haar buik met haar vuursalamander Tini op haar handpalm, waar ze met een ernstige blik tegen praatte.

Alle Groenmantels praatten tegen hun totemdieren, maar Maja voerde een zo te zien diepgaand eenzijdig gesprek met een amfibie! Misschien was ze niet helemaal goed bij haar hoofd, maar ze leek zo tevreden, zo op haar gemak. Precies zoals Meilin zich níét voelde.

Misschien kon Jhi haar helpen... nee! Meilin balde haar handen tot vuisten en duwde die gedachte weg. Jhi zou haar inderdaad rustiger maken. Maar Meilin wilde niet rustig zijn. Ze wilde

vechten! De woede in haar binnenste vlamde op, verschroeide haar borstkas en haar keel. Ze kneep haar ogen dicht om niet te huilen en zag weer dat beeld voor zich: haar vader, roerloos, met nietsziende ogen.

Een snik raakte haar keel als een vuistslag. Ze deed haar ogen open en liet Jhi tevoorschijn komen.

De panda landde op de grond, draaide zich om en keek haar aan. Zoals altijd vond Meilin dat de panda er maar koddig uitzag, met die zwarte ledematen aan dat witte lijf, als kleren die niet goed pasten, en de zwarte vlekken rond haar ogen die naar beneden hingen alsof ze verdrietig was. Alles aan dat beest was rond en knuffelbaar. Opnieuw had Meilin zin om boos te worden omdat ze geen fel, agressief roofdier had gekregen.

Maar de zilverkleurige ogen van Jhi staarden haar doordringend aan. Meilin beantwoordde haar blik, ademde diep in, en opeens leek alles langzamer te gaan.

Meilin werd zich bewust van de koele bries die langs de haar-tjes op haar armen gleeed, van het diepe, fluweelachtige blauw van de avondlucht. Geluiden leken uit elkaar te vallen en ze kon moeiteloos stemmen van de ruisende rivier onderscheiden – de vele gesprekken in het kamp werden afzonderlijke verhalen, ze hoorde de voetstappen van Rollan achter haar, en daar weer achter hoorde ze snellere voetstappen. Iemand rende.

Ze draaide zich om. De tijd ging niet echt langzamer. Maar in de kalmte van Jhi beleefde ze het heden zo intens dat de wereld leek te vertragen.

Rollan glimlachte naar haar. ‘Wat is er?’ vroeg hij.

Hij zag het niet. Jarak rende op Rollan af met een lang, gebogen mes in zijn hand.

‘Rollan!’ schreeuwde Meilin.

Ze werd nog altijd omgeven door de rust van Jhi. Voordat Rollan ook maar kon omkijken zag Meilin een steen bij haar voet liggen die ze omhoog schopte, opving en weggooid. Ze raakte Jarak tegen zijn schouder.

Geschrokken deed Rollan een stap achteruit, slechts een paar centimeter van Jaraks mes verwijderd. Maar Meilin was al in beweging gekomen en rende naar hem toe. Ze gleed het laatste stukje over de grond en schopte met beide voeten tegen Jaraks benen, waardoor hij zijn evenwicht verloor. Aan zijn manier van bewegen zag ze dat hij nooit een vechtsport had beoefend – maar hij was wel heel boos, en hij had een heel groot mes. Hij zou het niet zomaar opgeven.

Hij haalde uit. Meilin had het gevoel dat ze de boog die het mes beschreef in de lucht kon zien terwijl het wapen langzaam op haar nek afkwam. Ze ontweek het moeiteloos en boog zich naar voren om Jarak in zijn nier te stompen. De man klapte dubbel en haalde nog een keer uit. Deze keer gaf ze hem een stoot tegen zijn borstbeen zodat hij geen adem meer kreeg en hakte toen met de zijkant van haar hand tegen zijn arm. Hij liet het mes vallen. Zijn andere hand omklemde zijn gekneusde pols en hij keek haar met bange ogen aan. Toen draaide hij zich om en ging ervandoor.

Rollan staaarde haar vol verbazing aan. De golf kalmte die Jhi had uitgestraald loste op en de tijd leek zijn normale tempo weer aan te nemen.

‘Wat bewoog je snel!’ zei hij. ‘Hoe deed je dat?’

‘Het voelde helemaal niet snel,’ zei ze. ‘De dingen om me heen leken gewoon veel langzamer te gaan.’

Rollan fronste zijn wenkbrauwen.

‘Het spijt me, Rollan,’ zei Meilin. ‘Je vindt me natuurlijk bazig en opdringerig, en je had hem natuurlijk best in je eentje aangekund, en ik moet me niet de hele tijd overal mee bemoeien en...’

‘Meilin!’ zei hij. Ze beseftte ineens dat hij haar naam al een paar keer herhaald had. ‘Meilin, dank je wel.’

‘Graag gedaan,’ zei ze, en ze wilde zich omdraaien.

‘Ik meen het.’ Rollan aarzelde. ‘Ik... Op straat hoorde ik altijd bij een bende, maar als een van mijn bendeleden moest kiezen

tussen mij of een warme maaltijd, nou ja, dan wist ik wel wat het ging worden. Maar bij jou... Bij jullie heb ik voor het eerst... Ik denk dat ik probeer te zeggen dat ik jou vertrouw. En voor mij is dat heel wat.'

Hij lachte die Rollan-glimlach die ze inmiddels zo goed kende. Een tijdje geleden was hij voor haar gewoon een of andere dakloze weesjongen geweest. Maar nu stond ze hier voor hem en was ze zelf een wees – haar moeder was bij haar geboorte overleden, haar vader was vermoord door de Verslinder – en dakloos, zonder plek om naar terug te keren, terwijl ze haar best deed om te overleven. Ze leek ineens meer op hem dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Zijn bruine ogen stonden vriendelijk, zijn bruine huid was groezelig door de stoffige weg, zijn brede gezicht was geruststellend vertrouwd. Ergens in die grote, uitzichtloze leegte die haar na de dood van haar vader had opgeslokt, voelde ze een speldenprikje hoop.

En toen stak Rollan zijn arm uit om haar hand te pakken. Zijn vingers waren warm.

Meilin was zich nog nooit zo bewust geweest van haar hartslag.